

Wiadomości Samorządowe

powiatu



chojnickiego

Organ Publikacyjny Starostwa i Wydziału - Powiatowego

Nr. 33

Treść:

193 Ustawa z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie.

193

Ustawa z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie

(ogłoszona w Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 357 z 1932 r.)

Postanowienia wstępne.

Art. 1. Rybołówstwo w rozumieniu niniejszej ustawy oznacza zawłaszczanie ryb i raków przez ich łowienie w wodach nie zamkniętych.

Postanowienia ustawy niniejszej, dotyczące ryb, mają odpowiednie zastosowanie do raków.

Art. 2. Wodami zamkniętymi w rozumieniu ustawy niniejszej są:

1. wszystkie stawy sztuczne, służące do hodowli i przechowywania ryb,

2. wszystkie sztuczne odgałęzienia naturalnego łożyska wody, dopóki służą wyłącznie do hodowli ryb i są stale zamknięte dla przepływu ryb większych niż miara, określona na podstawie art. 3

3. wszystkie stawy naturalne i jeziora, nie posiadające stałego lub okresowego powtarzającego się połączenia z innymi naturalnymi łożyskami wody, przydatnymi do przepływu ryb, jeżeli każdy z tych zbiorników leży całkowicie w granicach jednej posiadłości gruntowej.

Wszystkie inne wody są wodami nie zamkniętymi, czyli otwartymi.

Art. 3. Wymiary ryb i rodzaje zamknięcia wody, dostateczne do uznania wody za zamkniętą w myśl pkt. 2 art. 2, określać będzie Minister Rolnictwa, który uprawnienie to może przekazać wojewodom.

Art. 4. Stwierdzenie, że pewna woda odpowiada lub nie odpowiada warunkom, przewidzianym w art. 2, następuje w drodze orzeczenia właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej.

Art. 5. Do kogo rybołówstwo w pewnej wodzie należy, ten ponadto wyłącznie jest uprawniony:

1. do czynności, mających na celu poprawę rybności tej wody,

2. do łowienia w tej wodzie i zawłaszczania innych poza rybami zwierząt wodnych, nie będących zwierzyną łowną lub nie chronionych ze względów przyrodniczo-naukowych.

Art. 6. Postanowienia ustawy niniejszej nie mają zastosowania do rybołówstwa na wodach morskich.

Granice między wodami morskimi a śródlądowymi ustalane będą w porozumieniu właściwych ministrów.

Rozdział I.

Prawa własności rybołówstwa.

Art. 7. Rybołówstwo jest nierozdzielnie związane z prawem własności wody i prawem tem należy całkowicie i wyłącznie do właściciela wody.

Na wodach publicznych rybołówstwo należy do Państwa

Art. 8. Wszelkie akty, któreby po wejściu w życie ustawy niniejszej właściciel wody działał co do własności swego rybołówstwa na tej wodzie wbrew artykułowi poprzedniemu, będą z mocy samego prawa nieważne.

Stosunki prawne niezgodne z artykułem poprzednim, istniejące w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej, podlegają postanowieniom, zawartym w artykułach 6—13, o ile nie ulegają przymusowej likwidacji w myśl przepisów obowiązujących o zniesieniu służebności.

Art. 9. Rybołówstwo, należące w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej całkowicie lub z jakimkolwiek ograniczeniami nie do właściciela wody, lecz do innej osoby, należy do niej nadal, podlegając postanowieniom art. 10—12.

Art. 10. Właściciel prawa do rybołówstwa w cudzej wodzie obowiązany jest na żądanie właściciela tej wody pozbyć mu to prawo.

Jeżeli strony nie dojdą do zgody co do ceny, to stanowi ją będzie średni dochód roczny rybołówstwa za ostatnie lat trzy, pomnożony przez dwadzieścia.

Art. 11. Prawo do rybołówstwa w cudzej wodzie, nie wpisane do księgi wieczystej nieruchomości, obejmującej ową wodę, ani też do księgi wodnej, powinno być w ciągu lat pięciu od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej zgłoszone do wpisania do księgi wodnej.

Niezgłoszenie w terminie powyższym do wpisania do księgi wodnej oznaczać będzie zrzeczenie się i wygaśnięcie tego prawa na rzecz właściciela wody.

Art. 12. W razie sporu o istnienie prawa do rybołówstwa w cudzej wodzie, osoba, roszcząca sobie owo prawo, obowiązana będzie jego istnienie udowodnić.

Art. 13. Wszędzie, gdzie wolność wykonywania rybołówstwa w cudzej wodzie, jako rodzaj użytkowania powszechnego, zachował się do chwili wejścia w życie ustawy niniejszej, zostaje ona z mocy ustawy niniejszej uchylona.

Art. 14. Właściciel rybołówstwa w wodzie, która wyszła z brzegów i zalała grunty cudze, ma prawo do połowu ryb na zalanych gruntach cudzych z wyjątkiem gruntów, zajętych na podwórza osady, ogrody warzywne, plantacje wiklinowe, do celów regulacji wód, sztuczne stawy rybne, urządzenia przemysłowe i z wyjątkiem miejsc, trwale ogrodzonych. Szkody wyrządzone tym połowem, obowiązany jest wynagrodzić właściciel gruntu.

Właściciel gruntu zalanego nie ma prawa łowić ryb w rozlanej na jego gruncie wodzie, ani też czynić przeszkód odpływowi wody i powrotowi ryb do zwykłego łożyska wody.

Art. 15. W wypadkach, gdy zalewanie cudzych gruntów, wywoływane przez czynniki przyrody powtarza się corocznie i trwa zwykle dłużej niż dwa miesiące rybołówstwo w rozlanej wodzie należy do właściciela gruntu.

Art. 16. Gdy po odpływie wody wezbranej do swego łożyska na gruncie, który uległ zalaniu, pozostaną zamknięte zbiorniki w naturalnych zagłębieniach gruntu lub rowach, pozostałe w takich zbiornikach ryby w ciągu siedmiu dni będzie mógł wylowić właściciel rybołówstwa, po upływie zaś tego czasu właściciel gruntu.

Art. 17. Granicą między obszarem zalanym, na którym połów należy do jednej osoby, a obszarem zalanym, na którym połów należy innej osoby, jest:

1. dotychczasowa linja graniczna, gdy chodzi o rybołówstwo na tym samym odcinku wody,
2. linja, stanowiąca przedłużenie dotychczasowej granicy aż do końca zalewu, gdy chodzi o rybołówstwo na dwóch stykających się odcinkach tej samej wody.

3. linja najwyższego wzniesienia gruntu, gdy chodzi o rybołówstwo na sąsiadujących równych wodach.

Art. 18. Prawo własności rybołówstwa zawiera w sobie uprawnienie wstępu na grunt przylegający do wody i korzystanie z niego, o ile

to jest konieczne do wykonywania czynności rybołówczych.

Uprawnienie to nie rozciąga się na grunt, zajęty na podwórza, osady, ogrody, kultury leśne, kultury wiklinowe, do celów regulacji wód, uprawy rolne i trwale całkowicie ogrodzone urządzenia, jako też na brzegi rowów, nawadniających i odwadniających, oraz na miejsca, chronione ze względów przyrodniczo-naukowych.

Kto, korzystając z uprawnienia powyższego, wyrządzi szkodę właścicielowi gruntu, obowiązany będzie ją wynagrodzić.

Rozdział II.

Urządzenie gospodarstwa rybackiego na wodach otwartych.

Art. 19. Wykonywanie rybołówstwa odbywać się może tylko na takim nieprzerwanym obszarze wody otwartej, który orzeczeniem wojewódzkiej władzy administracji ogólnej uznany został za samowystarczalny pod względem przyrodzonych warunków hodowlanych i dostateczny do prowadzenia samodzielnego gospodarstwa rybackiego.

Obszar taki stanowi obwód rybacki.

Art. 20. Wszystkie przydatne do rybołówstwa wody otwarte będą na obszarze każdego województwa przez wojewódzką władzę administracji ogólnej dzielone na obwody rybackie.

Zmiany w podziale wód otwartych na obwody rybackie wojewódzka władza administracji ogólnej dzielone na obwody rybackie.

Zmiany w podziale wód otwartych na obwody rybackie wojewódzka władza administracji ogólnej wprowadzać będzie w życie, nie naruszając wykonalności obowiązujących umów o dzierżawę obwodów.

Minister Rolnictwa ustalać będzie dla poszczególnych obszarów Państwa kolejność oraz terminy przeprowadzenia podziału wód otwartych na obwody rybackie, jak również wydawać przepisy dla władz o zasadach i sposobie podziału.

Art. 21. O ile ustawa niniejsza nie stanowi inaczej, obwód rybacki może być użytkowany jedynie przez wypuszczenie go w dzierżawę.

Obwód rybacki może być wypuszczony w dzierżawę tylko niepodzielnie na całym swym obszarze z pełnym zakresem rybackiego użytkowania i tylko jednej osobie na okres co najmniej lat dziesięciu.

Jeżeli zachodzą okoliczności szczególne, wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić w drodze wyjątku na zawarcie umowy na czas krótszy.

Art. 22. Dzierżawcą obwodu rybackiego może być każda zdolna do działań prawnych osoba fizyczna lub osoba posiadająca przepisane ustawą warunki otrzymania osobistego dowodu rybackiego.

Osoby prawno-publiczne, z wyjątkiem Państwa są wyłączone od dzierżawienia obwodu rybackiego.

Art. 23. W razie śmierci dzierżawcy umowa o dzierżawę obwodu rybackiego może być na żądanie jednej ze stron rozwiązana za rocznym wypowiedzeniem.

Jeżeli dzierżawca lub po jego śmierci jego spadkobiercy poczynili nakłady, których wyzyskanie z powodu rozwiązania umowy stało się dla nich niemożliwe, spadkobiercom dzierżawcy służy prawo dochodzenia strat na osobach, które z powyższych nakładów korzyść odnoszą w obwodzie rybackim.

Art. 24. Jeżeli wypuszczony w dzierżawę obwód rybacki ulegnie zmianie co do swych granic, albo też stanie się obwodem własnym lub odwrotnie, wojewódzka władza administracji ogólnej może żądać rozwiązania umowy o dzierżawę. Rozwiązanie to następuje z upływem jednego roku od dnia doręczenia tego żądania wypuszczającemu w dzierżawę i dzierżawcy. Dotychczasowemu dzierżawcy służy prawo, przewidziane w ust. 2 artykułu poprzedniego.

Art. 25. W treści umowy o dzierżawę obwodu rybackiego należy umieścić warunek, że dopuszczanie do niedozwolonego zamieszczania wód w obwodzie rybackim, lub nieprzedsięwzięcie przez dzierżawcę określonych w umowie środków do utrwalania wytwórczości rybnej stanowić będzie dostateczną podstawą dla wojewódzkiej władzy administracji ogólnej do uznania umowy o dzierżawę obwodu rybackiego za rozwiązaną z winy dzierżawcy.

Straty, wynikłe z zaniedbania, które dało podstawę do uznania umowy za rozwiązaną, pokrywa dotychczasowy dzierżawca obwodu rybackiego.

Art. 26. Dzierżawca obwodu rybackiego może obwód wzięty w dzierżawę, poddzierżawić tylko niepodzielnie na całym jego obszarze z pełnym zakresem rybackiego użytkowania na cały pozostały jeszcze czas dzierżawy jedynie za uprzednią zgodą wypuszczającego w dzierżawę.

O ile wypuszczającym obwód w dzierżawę nie jest powiatowa władza administracji ogólnej, umowa o poddzierżawę wymaga dla swej ważności zatwierdzenia tej władzy.

Art. 27. Wzór i zasadnicze warunki umowy o dzierżawę obwodu rybackiego ustalać będzie Minister Rolnictwa.

Art. 28. Osoby prawne mogą wykonywać rybołówstwo w obwodzie rybackim tylko przez powierzenie odpowiedzialnego zarządu gospodarstwem rybackim jednej osobie fizycznej.

Art. 29. Właściciel lub dzierżawca obwodu rybackiego może udzielać osobom trzecim pozwoleń na sportowy połów ryb wędką. Wojewódzka władza administracji ogólnej oznacza dla każdego obwodu rybackiego oddzielnie najwyższą dopuszczalną liczbę zezwoleń.

Art. 30. Powiatowa władza administracji ogólnej zawiera umowy o dzierżawę obwodów rybackich, ściągając należne czynsze dzierżawne i dzieląc dochód, osiągnięty z dzierżawy obwodu rybackiego, między właścicieli rybołówstwa, wcielonych do obwodu rybackiego.

Zaległe czynsze dzierżawne powiatowa władza administracji ogólnej ściągają w trybie postępowania przymusowego w administracji.

Art. 31. Powiatowa władza administracji ogólnej zawiera umowę o dzierżawę obwodu rybackiego z osobą, wybraną na podstawie przetargu ofert pisemnych i oceny jej zalet gospodarczych.

Art. 32. Za dochód z dzierżawy obwodu rybackiego wypuszczonego w dzierżawę przez powiatową władzę administracji ogólnej, uważa się czynsz dzierżawny po potrąceniu piętnastu od sta na cele ogólnego zagospodarowania rybackiego wód otwartych i obrony rybołówstwa od szkód.

Art. 33. Obliczenie udziału poszczególnych właścicieli rybołówstwa, wcielonych do obwodu rybackiego, stosownie do wartości gospodarczej tych rybołówstw uskuteczniają oni sami we wzajemnym porozumieniu. Powiatowa władza administracji ogólnej wyznaczy im stosowny termin do zawarcia i przedstawienia odpowiedniej umowy. Jeżeli w ten sposób obliczenie udziałów nie nastąpi, powiatowa władza administracji ogólnej sama tego obliczenia dokona i wyznaczy stosowny termin do zgłaszania sprzeciwów; w razie zgłoszenia sprzeciwu — odesła strony do sądu i sumę; podlegającą podziałowi, złoży do rozporządzenia tego sądu.

Art. 34. Obszar wody otwartej, odpowiadający wymaganiom, zawartym w art. 19, może być na wniosek właściciela tego obszaru uznany przez wojewódzką władzę administracji ogólnej za obwód rybacki własny, jeśli obejmuje całe jezioro lub rozciąga się na całą szerokość koryta wody płynącej i rybołówstwo na nim należy w pełnym zakresie do właściciela tego obszaru bez udziału prawa rybołówstwa osób trzecich.

Art. 35. Obszary wód otwartych, odpowiadające wymaganiom artykułu poprzedniego, a należące do osób trzecich prawnych o charakterze publicznym, nie mogą być uznane za obwody rybackie własne.

Wyjątek stanowią obszary takich wód, będące własnością Państwa lub instytucji naukowo-badawczych.

Art. 36. W obwodzie rybackim własnym właściciel obwodu może wykonywać rybołówstwo sam w własnym zarządzie i udzielać w ilości oznaczonej przez wojewódzką władzę administracji ogólnej, pozwoleń na sportowy połów ryb wędką albo też całe użytkowanie rybackie wypuścić w dzierżawę osobie innej według własnego wyboru.

Art. 37. Umowa o dzierżawę obwodu rybackiego własnego wymaga dla swej ważności zatwierdzenia powiatowej władzy administracji ogólnej.

Zatwierdzenie to ma świadczyć, że umowa zgodna jest z obowiązującym prawem o rybołówstwie, a w szczególności z postanowieniami artykułów poprzednich rozdziału niniejszego.

Art. 38. Wojewódzka władza administracji ogólnej cofnie swoje orzeczenie, uznające obwód rybacki za własny, w wypadkach zmiany warunków gospodarczych lub prawnych, które były podstawą do uznania obwodu za własny.

Art. 39. Jeżeli na obszarze jeziora, odpowiadającym wymaganiom art. 19, rybołówstwo należy do więcej niż do jednej osoby, wówczas właściciele wszystkich praw do rybołówstwa na tem jeziorze mogą utworzyć spółkę rybacką jeziorową, która powstaje z chwilą zatwierdzenia statutu przez wojewódzką władzę administracji ogólnej. Przez zatwierdzenie statutu spółki wojewódzka władza administracji ogólnej równo-

cznie orzeka o utworzeniu z jeziora obwodu własnego spółki.

Art. 40. Spółka rybacką jeziorowa jest osobą prawną i działa na podstawie statutu, którego wzór ustala Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Statut spółki rybackiej jeziorowej zawierać ma między innymi:

- 1) sposób podziału zysków i strat spółki,
- 2) plan zagospodarowania jeziora,
- 3) sposób powołania osoby fizycznej, prawującej odpowiedzialny zarząd gospodarstwa rybackiego w obwodzie własnym spółki w wypadku wykonywania rybołówstwa przez spółkę,
- 4) wysokość opłaty, należnej od spółki na rzecz ogólnego zagospodarowania rybackiego wód otwartych i obrony rybołówstwa od szkód,
- 5) odpowiedzialność członków spółki,
- 6) postępowanie w razie likwidacji spółki.

Art. 41. Każdy obwód rybacki uczestniczy corocznie w kosztach ogólnego zagospodarowania rybackiego wód otwartych i obrony rybołówstwa od szkód. Uczestnictwo to wynosi piętnaście od sta rocznego czynszu dzierżawnego.

Od obwodów rybackich, wypuszczonych w dzierżawę przez powiatową władzę administracji ogólnej, kwotę należną potrąca władza ta z czynszu dzierżawnego przed podziałem dochodów z dzierżawy między właścicieli rybołówstw, wcielonych do obwodu rybackiego.

Od obwodów rybackich własnych, wypuszczanych w dzierżawę, kwotę tę wpłaca corocznie właściciel obwodu rybackiego w stosunku piętnaście od sta czynszu dzierżawnego.

Jeżeli obwód rybacki własny nie jest wypuszczony w dzierżawę, wysokość kwoty, należnej od właściciela obwodu, określa powiatowa władza administracji ogólnej jako piętnaście od sta czynszu dzierżawnego, jakilby został osiągnięty, gdyby obwód rybacki był w dzierżawę wypuszczony.

Rozdział III.

Ochrona rybołówstwa.

1. Nadzór nad wykonywaniem rybołówstwa.

Art. 42. Kto jest uprawniony do wykonywania rybołówstwa w obwodzie rybackim i zamierza je wykonywać, winien uzyskać od właściwej dla tego obwodu powiatowej władzy administracji ogólnej osobisty dowód rybacki, przy wykonywaniu rybołówstwa dowód ten mieć przy sobie i okazywać go na żądanie powołanych do tego osób.

Art. 43. Dzierżawcy obwodu rybackiego i wykonywającemu rybołówstwo właścicielowi obwodu własnego oraz przedstawionemu przez nich zastępcy osobisty dowód rybacki wydaje właściwa powiatowa władza administracji ogólnej jako imienną kartę rybacką z ważnością na okres jednego roku kalendarzowego i na każdy obwód rybacki oddzielnie.

Art. 44. Osobom, nie posiadającym obywatelstwa polskiego, kartę rybacką może wydać je-

dynie wojewódzka władza administracji ogólnej, która wydanie karty może uzależnić od przedstawienia poręki obywatela polskiego.

Art. 45. Wydanie karty rybackiej należy odmówić:

- 1) osobom, które w ciągu ostatnich lat 10 były karane za popełnienie zbrodni, oraz
- 2) osobom, które w ciągu ostatnich lat 5 były karane z mocy art 83, 84 i 85 ustawy niniejszej

Art. 46. Wydania karty rybackiej można odmówić osobom, które w ciągu ostatnich lat 5 były karane za popełnienie pochodzącego z chęci zysku występku lub wykroczenia, albo też z mocy art 80, 81 i 82 ustawy niniejszej.

Art. 47. Kto zamierza wykonywać sportowy połów ryb wędką, winien uzyskać na to pozwolenie uprawnionego do wykonywania rybołówstwa w obwodzie rybackim.

Pozwolenie może być wydane na okres półroczny, roczny, lub trzyletni. Pozwolenie to nabiera ważności po zatwierdzeniu przez właściwą powiatową władzę administracji ogólnej i jest osobistym dowodem rybackim jako karta wędkarska.

Art. 48. Postanowienia art. 44, 45 i 56 mają odpowiednie zastosowanie do zatwierdzenia pozwolenia na sportowy połów ryb na wędkę.

Art. 49. Jeżeli po wydaniu osobistego dowodu rybackiego wyjdą na jaw okoliczności, wyszczególnione w art. 45, osobisty dowód rybacki należy unieważnić i odebrać, można zaś to uczynić, gdy wyjdą na jaw okoliczności, wyszczególnione w art. 46.

Art. 50. Wzory osobistych dowodów rybackich ustala Minister Rolnictwa.

Art. 51. Osoby, otrzymujące osobiste dowody rybackie, obowiązane są przy otrzymaniu osobistego dowodu rybackiego uiszczać opłatę kosztów druku i poza tem składkę na cele ogólnego zagospodarowania rybackiego wód otwartych i obrony rybołówstwa od szkód — w wysokości złotych dziesięć przy otrzymaniu karty wędkarskiej półrocznej — złote trzy, rocznej — złotych sześć i trzyletniej — złotych piętnaście.

Przy otrzymywaniu karty wędkarskiej przez tę samą osobę na ten sam okres czasu na większą liczbę obwodów składka uiszczana będzie za jeden obwód w pełnej wysokości, za każdy zaś następny w wysokości 20 proc. składki normalnej.

Art. 52. Wszelki znajdujący się na wodzie otwartej sprzęt rybacki, a mianowicie narzędzia połowu ryb sadze do ich przechowywania i łodzi rybackie, winien być znakowany w sposób umożliwiający rozpoznanie właściciela.

Sposób znakowania ustala właściwa wojewódzka władza administracji ogólnej.

Art. 53. Kto na wodach otwartych przewozi lub przynosi narzędzia rybackie, winien mieć je opakowane w sposób, wykluczający bezpośrednio ich użycie, chyba, że znajduje się na wodzie, na której jest uprawniony do rybołówstwa, lub bezpośrednio przy jej wodzie.

(Ciąg dalszy w następnym numerze.)